

дайджест найцікавішої інформації та аналітики: ВЕБСАЙТИ, ЕЛЕКТРОННІ ТА ДРУКОВАНІ ЗМІ УКРАЇНИ, ets

www.eko-bud.com.ua

Щочетверга с.12

Добрий ранок!

ТЕЛЕ
РАДІО
ІНТЕРНЕТ

НОВИНИ

№37
(187),
24 вересня
—
1 жовтня
2009 р.

Четверговий випуск

Ціна 1,00 грн.

Існує досить світла для тих, хто хоче бачити, і досить мороку для тих, хто не хоче. Б. Паскаль

Гонгадзе не повернути. Злочинців — не посадити?

На майдані відбулася традиційна акція пам'яті

Викладене свічками слово «Гіа» на майданній бруківці. Невелике в масштабах такої значної площі коло людей мовчки слухає, як «безликий» голос зачитує сумний мартиролог загиблих українських журналістів. А потім — дев'ять хвилин мовчання. Єдине, що дещо вибивається з уже традиційної для 16 вересня картини — нестронкі вигуки футболних вболівальників, яким байдуже до жалобного гуртка біля Головопштаму (хіба що дехто підходить поцікавитися, що тут таке відбувається, і біжить веселитися далі — попереду гра «Динамо» з казанським «Рубіном»). Від викрадення і, як тепер уже напевне відомо, загибелі редактора «Української правди» Георгія Гонгадзе вчора минуло рівно дев'ять років. А замовники цього вбивства досі залишаються невідомими — і непокараними.

Пукачем справа й завершиться?

З огляду на це журналісти закликають українську владу переглянути методи слідства і відновити пошуки замовників вбивства Гонгадзе. А також відкрити кримінальні справи проти високопосадовців, «які свідомо перешкоджали слідству» в цій справі. Про це йдеться в заяві, підписаній генеральним секретарем Міжнародної федерації журналістів Ейденном Уайтом, вдовою Гі Мирославою Гонгадзе, головою Національного союзу журналістів Великобританії та Ірландії Джеремі Діаром та президентом Інституту масової інформації Аллою Лазарєвою.

Підписанти зазначають, що цього літа відбулося кілька важливих подій, пов'язаних зі справою Гонгадзе — зокрема, арешт Олексія Пукача, якого вважають убивцею редактора «УП». «Ми вітаємо таке просування у справі. Але суворой правди за ним не сховаєш: досі не досягнуто помітного прогресу в пошуках відповіді на питання, хто був замовником цього вбивства, і яким чином було віддано наказ», — наголошується в заяві.

У четвертому звіті щодо справи Гонгадзе, який продовжує багаторічний

моніторинг розслідування цього вбивства висуваними журналістськими організаціями, висловлюється побоювання, що після арешту Пукача «замість подальшого пошуку замовників станеться закриття справи». Авторі зазначають: інформація про свідчення екс-генерала МВС Пукача вкрай розмаїта й загадкова, досі невідомо, чи напевне він назвав конкретні прізвища причетних до цієї справи людей, а також незрозуміло, чому, якщо, за словами заступника Генпрокурора Миколи Голомші, Олексій Пукач перебував під спостереженням уже давно, заарештували його тільки тепер, напередодні президентських виборів.

На думку адвоката Мирослави Гонгадзе Валентини Теличенко, в ніч після затримання Пукача слідство могло укласти з ним певні домовленості. Наприклад, екс-начальникові міліційської «наружки» могли пообіцяти максимально скоротити термін покарання, в обмін на те, щоб він не називав прізвища високопосадовців, які хочуть зберегти свої посади і звання.

Череп допоможуть ідентифікувати молочні зуби Гі

Мати Георгія Леся Гонгадзе має намір провести приватну експертизу черепу, який міг належати її сину. В інтерв'ю «Німецькій хвилі» пані Леся повідомила, що володіє додатковим біологічним матеріалом для дослідження — зуби малого Гі, які вона привезла з Тбілісі.

За словами матері, Генпрокуратура наполягає на похованні решток «таращанського тіла» і попросила її визначитися з цим (як відомо, досі мати категорично заперечувала проти поховання тіла без голови). Але пані Леся наполягає на тому, щоб обов'язково оглянути віднайденний череп, місце схову якого вказав екс-генерал Олексій Пукач, і провести приватну ДНК-експертизу. «Безумовно, це повинно дати стовідсотковий результат. Я буду приватно це робити, для себе, я буду просити кистки», — наголосила мати загиблого журналіста.

Зоряна КРІТ
umoloda.kiev.ua

Степану Бандері просять присвоїти звання Героя України

Депутати Львівської обласної ради 22 вересня ухвалили звернення до Президента України Віктора Ющенка щодо присвоєння Степану Бандері звання Героя України.

У зверненні, зокрема, зазначено, що «всі українці очікували, що це звання буде присвоєно до сторічного ювілею Степана Бандери, яке відзначали 1 січня 2009 року».

У цьому ж зверненні депутати просять визнати воїнів ОУН та УПА борцями за

незалежність України, встановити День українського війська державним святом, який потрібно відзначати 14 жовтня, у свято Покрови та скасувати Указ президента України від 23 лютого 1999 року «Про день захисника Вітчизни».

Крім того, депутати проголосували за звернення щодо запровадження ордену імені Степана Бандери.

zaxid.net

ВОНА ЗІ СВИНАРНИКА ЙДЕ У ПРЕЗИДЕНТИ

Партія «Селянська Україна» збирається висунути кандидатом в президенти свинарку Лідію Степанівну Вона.

Про це Українській правді повідомив лідер партії Михайло Притула.

За його словами, Лідія Вона працює старою свинаркою КСП «Іршики».

Притула повідомив, що з пропозицією зібрати з'їзд «Селянської України» і висунути Вону у президенти звернулися учасники зборів Старокостянтинівського осередку Хмельницької об'єднання партії.

«Лідія Вона - достатньо симпатична, скромна, миловидна жінка зі слов'янським обличчям, десь 6-м розміром грудей, 38 років. Дуже миловидна, доброзичлива», — сказав Притула.

Він наголосив, що «Вона перемаже, але для цього необхідно мати гроші на заставу».

«Наш основний конкурент Тимошенко. Дві жінки — це дуже серйозна схватка буде, але ми знаємо, що Вона перемаже, тому що вона і не у таких свинарниках наводила порядок», — наголосив лідер партії.

Під час зборів осередку виступив його голова Михайло Мельничук, який зазначив, що «по всій Україні хтось дуже влучно розвісив бігборди «Вона працює», бо всі ми знаємо, що свинарка КСП «Іршики» Лідія Степанівна Вона дійсно працює і працює краще за всіх».

Сама майбутня кандидатка у коментарі Українській правді підтвердила, що дала згоду балотуватися на виборах, але з умовою, що вона «ще думає».

«Я дала згоду селянам, вони розуміють, що гроші кругом валяються, держава гине, гине сільське господарство», — наголосила Лідія Вона.

«Я дуже добре знаю сільське господарство, знаю як правильно робити, так як колись, ще при радянській владі, я закінчила інститут по економіці управління сільським господарством», — сказала майбутній кандидат.

«Всі ті, хто зараз у політикумі вважають, що ми повинні ще раз їм повірити, але вони достали нас. Достали своєю брехнею», — наголосила Лідія Вона.

Вона зазначила, що остаточно вирішить питання своєї участі у виборах, коли збере

2,5 мільйони гривень, необхідних для застави кандидата.

Майбутній кандидат у президенти розраховує на підтримку людей і вважає, що їй вдасться зібрати необхідну суму до початку передвиборчої кампанії.

pravda.com.ua

Ющенко: Через півроку я буду президентом

Президент Віктор Ющенко заявляє, що через півроку буде президентом.

Про це він сказав в інтерв'ю «Associated Press».

«Ці чотири роки знаменні тим, що в Україні утвердилися вільний журналіст, свобода слова та вибору — базові демократичні завоювання. У мене немає сумніву, моя політика набиратиме ваги. І коли ми з вами зустрінемося через шість місяців, я переконаний, буду президентом України», — заявив Ющенко.

«Мій план: перемогти», — наголосив він.

«Я зробив кілька речей, якими я можу пишатися», — сказав він, назвавши серед цих речей те, що за останні чотири роки ВВП України зростає на 7-7,5% на рік, піклування про сиріт, свободу слова та інше.

Торкнувшись теми НАТО Ющенко зазначив, що місяць за місяцем кількість прихильників альянсу в Україні зростає.

«У нас хороша динаміка і місяць за місяцем кількість прихильників НАТО зростає. Я оптиміст. Я впевнений, Україна піде шляхом Латвії, Естонії, Литви, Польщі, Чехії, Словаччини, Румунії, Угорщини та Болгарії», — зазначив Ющенко.

pravda.com.ua

Львівська інтелігенція підтримує Ющенка, бо більше нікому

17 вересня відбулися збори Львівського відділення Конгресу української інтелігенції, які стали початком відродження цієї організації. Обрано керівні органи, зокрема головою Львівського відділення Конгресу української інтелігенції обрано Героя України Бориса Возницького. Про це, 22 вересня, під час прес-конференції повідомив голова Секретаріату Львівського відділення Конгресу Володимир Парубій.

В.Парубій поінформував: «Останнім часом, в останні роки інтелігенція Львівщини залишається дещо збоку тих процесів, які відбуваються в області, в країні, тобто почала втрачати громадянську позицію, якою завжди відзначалася. Мабуть, це було зумовлено тим, що створено багато партій, інших громадських організацій, і було сподівання, що вони зможуть принаймні очолити наше державне будівництво, очолити національно-культурний рух, якого вимагає сьогодні суспільство, нація. На жаль, того не сталося. Виникла думка в колах інтелігенції активізувати діяльність і залучити знаних

відомих людей до більш активної громадської діяльності, бо якщо просто казати, то більше немає кому».

За його словами, «сьогоднішній час вимагає власне державницького підходу, державницького мислення до вирішення всіх наших проблем — економічних, політичних, соціальних, для вирішення проблем консолідації нації, а інтелігенція, яка збирає інтелект нації, гуртує моральні авторитети, і найменш зацікавлена у політичних інтересах тої чи тої сили, об'єктивно є найбільш державницькою силою».

В.Парубій наполягає на тому, що ініціатива відродити Конгрес походить власне від представників кіл інтелігенції, і не продиктована зверху владою. «Ми домовилися, що львів'яни з заходу, харків'яни зі сходу, кияни з центру почнемо рух по всій Україні з відродження Конгресу української інтелігенції», — сказав він.

Проте, за словами В.Парубія, члени Львівського відділення КУІ підтримують Президента Віктора Ющенка. «Представники всіх творчих спілок, вся наша інтелігенція на диво однакова в підтримці Ющенка. Ніяка влада, хоча вони його ставники, не сприяла цьому. Мабуть, це виникло з того, що це єдиний політик з верхнього ешелону влади, який розуміє значимість духовності, культури для становлення нації, розбудови держави, — прокоментував В.Парубій. — Недосвідченим людям здається дивним, що Президент в умовах економічної кризи займається «Мистецьким арсеналом», від-родженням Батурина, визнанням Голодомору, особливо БЮТ дуже нервується з цього приводу. Однак усе це - фрагменти фундаменту духовності і культури, на якому будуватиметься нація. Всі наші 18 років ми маємо біді, бо не змінилася свідомість людей. А змінити її можна на базі відновлення історичної пам'яті, наших традицій, піднесення національної свідомості, формування державницького мислення. Поки ми не збудуємо фундамент культури і духовності, перспективи будівництву України не буде».

В.Парубій також прокоментував, що заходів, спрямованих на підтримку В.Ющенка не планується, натомість інтелігенція збирається гостро ставити питання перед владою, які потребують вирішення.

zaxid.net

8 областей Західної України підтримали проект конституції Ющенка

22 вересня, за результатами перших міжрегіональних муніципальних слухань «Конституційні засади організації місцевої влади» щодо обговорення проекту змін до Конституції України, запропонованого Президентом Віктором Ющенком, було прийнято резолюцію, якою її учасники, представники 8 західноукраїнських областей, констатували – Україна потребує «невідкладної конституційної реформи».

До обговорення долучилися представники Львівської, Волинської, Закарпатської, Івано-Франківської, Рівненської, Тернопільської, Хмельницької та Чернівецької областей.

Учасники слухань проекту змін до Конституції, запропонованих Главою держави, вважають запропоновані Ющенком зміни до основного закону «змістовним юридичним документом», норми якого відповідають сучасним уявленням про адміністративно-територіальний устрій, тому мають бути винесені на всенародний референдум.

«На відміну від інших законопроектів про внесення змін до Конституції України, що представлені у Верховній Раді України різними політичними силами, у законопроекті Президента України використано комплексний підхід до реформування системи місцевої публічної влади», – зазначено у резолюції. Відтак учасники слухань схвалюють внесення запропонованих змін, а також скасування депутатської недоторканності, скорочення кількості депутатів Верховної Ради України, введення відкритих списків на парламентських виборах, введення двопалатного парламенту. Учасники слухань виступають категорично проти ідеї вибору Президента у парламенті, пролонгації терміну повноважень депутатів до 5 років (для чинного складу парламенту), виборності суддів і їх підпорядкування державному органу.

Крім того, учасники слухань рекомендують зберегти і посилити президентські повноваження «як загально-

національного арбітра щодо взаємин основних гілок влади, що має сприяти конституційно-правовій та політичній стабільності держави», привести Конституцію у відповідність до Європейської хартії місцевого самоврядування.

Як зауважив заступник голови львівської ОДА Ігор Держко, делегації з Рівного та Тернополя також запропонували чіткіше виписати у новій Конституції повноваження районних державних адміністрацій, узаконити їхню діяльність.

«Основне те, що цей проект чітко визначає статус президента України. Адже йти на президентські вибори, не маючи юридично визначеного статусу, ми не маємо права. Це велика безвідповідальність. Наразі це перше обговорення. Зі спілкування з інтелектуальними, науковцями, елітою, бачимо, що настрої сприятливі для ухвалення запропонованих Президентом змін... Уже фактично деякі кандидати розпочали передвиборчі кампанії ще до офіційного початку перегонів, але ніхто не пояснив виборцю, яким буде його Президент, які його повноваження», – зазначив Ігор Держко.

Нагадаємо, 22 вересня у Львові розпочалися перші міжрегіональні муніципальні слухання «Конституційні засади організації місцевої влади». Фактично це перший тур всенародного обговорення проекту внесення змін до Конституції України, запропонованого Президентом Віктором Ющенком.

zaxid.net

Хліба, видовищ... і змін до Конституції!

Вимальовується коло можливих переможців на президентських виборах: Янукович, Тимошенко, Яценюк, Ющенко

Більшість українців переконані, що для наведення порядку в державі треба вносити зміни до Конституції. Такої думки притримуються майже три чверті українців – 65,4 відсотка, свідчать результати опитування Національного інституту стратегічних досліджень. Ще 16% вважають, що порядок можна навести і без переписування Основного закону, а 18,6 – не визначилися з відповіддю. «Ключовий підсумок опитування – громадяни вважають, що зміни до Конституції необхідні», – зазначив у коментарі «УМ» директор НІСД Юрій Рубан.

Парламентський устрій – не досконалий

Опитування проводилося 8 – 12 вересня. Опитано 2010 респондентів; похибка вибірки становить 2,2%. Дослідження проводилося з метою оцінки ставлення громадян до проекту Конституції, запропонованого Президентом України. Нагадаємо, Віктор Ющенко, видавши указ про всенародне обговорення проекту Конституції, доручив Національному інституту стратегічних досліджень вивчити думку громадськості з приводу його ініціатив.

Із проектом Ющенка «добре ознайомлений» майже кожен десятий українець – 9,9%. До речі, цей показник – досить високий. Більшість – 43,1% – чули про існування проекту, але не ознайомлені з текстом. 34,7% – нічого не знають про проект. А ще 12,3% були категоричними: «Мене це не цікавить». Проект Конституції, презентований Президентом, готові підтримати 16,5% опитаних. Цікаво, що кількість прихильників проекту виявилася більшою за число людей, які ознайомилися з ним. Ще 35,1% респондентів заявили, що не підтримали б проект, а 48,4 відсотка – важко відповісти.

Що ж до конкретних пунктів Конституції, то скасування депутатської недоторканності – підтримують 84,2 відсотка опитаних, скорочення кількості депутатів – 75,7%, «відкриті списки» на парламентських виборах – 67,7%. Юрій Рубан каже, що такі результати – очікувані. «Ми ж бачимо, як працює Верховна Рада. Суспільство не задоволене роботою парламенту. Тому тези про скасування недоторканності, скорочення депутатського корпусу і виборів за «відкритими списками» зустрічають повну підтримку», – сказав директор НІСД у коментарі «УМ».

Утім в анкеті для респондентів не було ще одного важливого питання з цієї ж парламентської «опери» – про запровадження двох палат. Юрій Рубан зазначив, що це питання НІСД обов'язково внесе до анкет, але пізніше. «Ми не поспішали, бо із положеннями проекту

ознайомлений невеликий відсоток українців. Ми поставимо це питання пізніше, коли проект пройде перші фази обговорення», – пояснив експерт.

Рейтинг Ющенка виріс до семи відсотків

Ще один цікавий сегмент опитування – президентські рейтинги. Лідером електоральних симпатій залишається голова Партії регіонів Віктор Янукович – якби вибори відбулися найближчої неділі, за нього проголосувало б 21,3% опитаних. Навпроти імені Юлії Тимошенко поставили б галочку 14% респондентів. Рейтинги цих політиків, за даними останніх опитувань НІСД, не дуже змінилися. А от Арсеній Яценюк порівняно із червнем трохи «здав»: якщо влітку він мав 12,1% підтримки, то тепер – рівно на 2% менше (щоправда, в березні мав іще менше – 8%). Далі розташувався Віктор Ющенко – 7,1%. Порівняно з червнем рейтинг Президента виріс на 1% (нагадаємо, ще в березні за нинішнього Президента погоджувалися голосувати 2,9%).

«Якщо загалом, то відбувається певна стагнація рейтингів ключових політиків, – коментує Юрій Рубан. – Всі політики уже ведуть активну виборчу кампанію, хоча до офіційного старту ще багато часу. А виборці втомилися від беззмістовних політтехнологій. Віктор Ющенко не включився в цю кампанію: він не займається агітацією, а пропонує механізми вирішення проблем. Думаю, саме з цим пов'язане зростання рейтингу».

Що ж до інших кандидатів, то рейтинг Володимира Литвина у зв'язку з непрацюючим парламентом прогнозовано «просів»: 4,3% у вересні проти 6,9% у червні. За голову Компартії Петра Симоненка проголосувало би 4%, за лідера «Свободи» Олега Тягнибока – 2,9%, за Олександра Мороза – 1,6%.

Іще 17,6% проголосували б проти всіх, а для 14% – «важко відповісти».

Іван ДІДУШОК
utoloda.kiev.ua

Кремль хоче розірвати Україну на три частини?

Стратегічною метою Росії є встановлення «протекторату» над Україною.

Про це заявили у статті для «Дзеркала тижня» экс-секретар Ради національної безпеки і оборони Володимир Горбулін та доктор політичних наук Олександр Литвиненко.

На думку експертів, нові плани щодо України були озвучені у серпневій заяві російського президента Дмитра Медведєва і у близькому за змістом розгорнутому виступі депутата Держдуми РФ Костянтина Затуліна у травні 2009 року.

«Мова йде фактично про ультиматум: збереження територіальної цілісності України зумовлено її переходом до «особливих стосунків» з РФ, а фактично – до російського протекторату над слабкою Україною», – зазначають Горбулін і Литвиненко.

При цьому, на думку фахівців, у Кремля поки відсутній докладний план досягнення цієї мети, і Росія готова діяти ситуативно.

«Не виключено, що встановлення протекторату може розглядатися лише як перехідний етап для подальшого територіального поділу України, ймовірно, на три частини», – припускають фахівці.

За словами Горбуліна і Литвиненка, йде мова про пряме включення Півдня та Сходу України до складу РФ, створення маріонеткового уряду на території Центральної України та відмежування від Західної як основного «порушника спокою».

Також вони вважають, що Україні слід скликати міжнародну конференцію для підготовки договору про гарантії безпеки.

«Слід ініціювати скликання міжнародної конференції для підготовки договору про гарантії безпеки України, який повинен замінити Будапештський меморандум грудня 1994», – переконані експерти.

На думку Горбуліна і Литвиненка, Україні варто залучити до проведення конференції не лише держави, які гарантували їй безпеку за умовами Будапештського меморандуму 1994 року, але й інших ключових геополітичних гравців.

«Для участі в конференції варто запросити всі держави-гаранти, а саме – США, РФ, КНР, Францію, Великобританію, а також інші впливові країни, перш за все Німеччину», – зазначають фахівці.

Крім того, Горбулін і Литвиненко пропонують скликати міжнародний форум, який би розглянув можливість повної демілітаризації Чорного моря.

«Варто розглянути можливість оголошення Чорного моря демілітаризованою зоною, зібравши для цього відповідний міжнародний форум із запрошенням країн-учасниць Конвенції Монтрю (договір 1936 року, яким суверенітет над чорноморськими протоками був переданий Туреччині) про статус чорноморських протоків», – заявили вони.

«Скликанню такої конференції повинна передувати потужна пропагандистська кампанія», – зазначають експерти.

pravda.com.ua

Суворов + Хрущов = Медведєв?

Чергове турне президента Російської Федерації Дмитра Медведєва просякнуте символізмом. Він їде місцями «слав» Суворова та Хрущова – через Альпи прямісінько на Генасамблею ООН. Поеднання 18-го та 20-го сторіч. Історичний фарс помножений на історичні натяки. Натяки Європи, США, світові. Щедро приправлені епітетами та правильно поставлені повідомлення російських ЗМІ односторонні – Медведєв їде шляхами «величчя». Відтак, ні багато ні мало, сам Медведєв зводиться в когорту «постатей».

Приїждь для Кремля не новий і, завдяки механізмам упровадження, в тому числі через світові піар-агенції, здатний на широку промовку мзіків з відкиданням будь-якої альтернативи чи здорового глузду.

Таке звеличення Медведєва цілком співзвучне нинішній Програмі реформування Адміністрації президента РФ, за якою Кремль посилює вплив на російські ЗМІ (в тому числі опозиційні) завдяки компромату, підкупу, залякуванню.

Паралельно йдеться про «інформаційно-політичний бар'єр», коли Адміністрація активно реагуватиме на недружні публікації всіма наявними контрзаходами. Головне – резонанс та видимість юридично-документального обґрунтування.

Все це, звісно, під соусом дискредитації, маргіналізації та функціонування тотальних баз даних на всіх працівників усіх БЕЗ ВІНЯТКУ ЗМІ – такий своєрідний глобальний «ковпак» із подальшим прицілом на сусідні простори.

Подібні механізми «захисту», «лояльності» та «контрвпливу» для РФ не новина. Недаремно Путін лише на третій день по вбивстві Політковської висловився про неї як про маргінала. Прикладів «системи в дії» безліч.

Нинішня міжнародна кон'юнктура для Кремля більш ніж вдала. Північноамериканський ринок вперше просів порівняно із Європейським за рівнем споживання. Долар знецінюється. Німеччина як імпортер інвестицій стоїть на порозі спаду.

Частини Євросоюзу частіше позирають на Росію, аніж на традиційних союзників. Відмова США від ПРО у Чехії та Польщі фактично засвідчила, що Вашингтон здав своїх союзників. На гребені цієї хвилі Москві залишається лише збирати вершки від запаморочливих перемог. Хіба щось може бути краще, аніж 210-річчя від альпійського походу Суворова та 49-річчя Хрущовської четітки в ООН?

Трохи історії

Кінець XVIII сторіччя ознаменувався трьома подіями Польщі, після чого вона більше ніж на сто років стала «народом без держави». Катерина II зробила з польського трону клозет, а Європа так і не засвоїла урок.

Отже, 1794 року на майдані Кракова вихованець Лицарської школи, герой війни за незалежність Америки та польсько-російської війни 1792 Тадеуш Косцюшко проголосує Акт повстання.

Сама Польща тоді була, де-факто, буферною територією розділеною між Австрією, Пруссією та Російською Імперією. Хоча Варшава не належала Росії, однак саме Суворову зі своїм військом Катерина II наказує знищити непокірних.

Під час вирішальної битви у східному передмісті Варшави Празі (нині один з районів польської столиці) росіяни розбили повстанців та вивізли 20 тисяч мирного населення («Різанина в Празі»).

«Великий полководець» Суворов, щоб поставити варшавців на коліна, заборонив ховати небіжчиків. Коли поляки побачили гори трупів своїх близьких та рідних, вони скорилися і здали столицю. Переможених солдатів карали засланнями в Сибір, службою у російському війську та різками.

Цивільних кидали до в'язниць. Суворов шле до Санкт-Петербурга листа: «Ура! Прага. Суворов», і отримує відповідь: «Браво! Фельдмаршал. Катерина».

Європа нажахана масовими вбивствами, а сам Суворов, відповідно, набуває недобру славу масового вбивці.

Як зазначав військовий історик Мартін Ван Крєвельд, європейці завдяки дотримувалися певних правил гуманного ставлення до ворога. Навіть, попри прусське полонення Тадеуша Косцюшка у 1794 році, він помер від старості аж у 1817 році.

Російське ж військо Суворова мало погану славу, влаштувавши різанину цивільних під час взяття Ізмаїла та Очакова, та забравши усі унікальні архіви переможених до Санкт-Петербурга, які ніколи вже не поверталися.

З багажем такої «слави» 1799 року Суворов здійснює свій альпійський Сен-Готардський перехід з Німеччини до захопленої Наполеоном Ломбардії. Російська історія небагатослівна щодо наслідків такого походу, адже він завершився, як Бонапарт повернувся з Єгипту до Північної Італії навести лад.

Ненавість до росіян завдяки Суворову була настільки сильною, що польські легіони без вагань приєднувалися до військ Наполеона під час походу на Російську Імперію. Більше того, саме поляки переконали Бонапарта йти на Росію територією Великопольщі, щоб звільнити її від іг.

Ева Томпсон у своїй праці «Трубадури історії» стверджує, що військо Наполеона спочатку мало вести наступ через Україну, аби уникнути жорстоких зим, які, зрештою, і спричинили його поразку.

В сучасному російському просторі постать Суворова була реабілітована Сталінін, коли власні кадри вже аж ніяк не надихали на перемоги і тим більше не годилися для назв нагород. Тоді ж Сталін вприсвоє собі царське звання «генералісимус», а також відроджує ненависну чекістами Георгіївську стрічку під «брендом» Ордена Слави.

Більшовикам конче були потрібні міфи, а постать Суворова, про яку тоді вже всі забули, стала зручними приводом для ідеалізації перемог «великого російського народу».

Очікуване турне Медведєва – це історія перекручена на фарс, коли Європа мовчки потирає одну щоку та підставляє другу. А продовження турне в США – це вже інший фарс. Фарс не такого вже давнього часу, коли Хрущов виступував ошелешеним Штатам «кузькіну мат», і який пам'ятаємо вже краще.

Олександр Піддубний, журналіст
pravda.com.ua

Юлія Тимошенко самопроголосилася прем'єром від Бога

Неофіційний виборчий тур Юлії Тимошенко коштом державного бюджету, замаскований під «робочі поїздки по країні», в п'ятницю дістався батьківщини прем'єрки – Дніпропетровська.

Формальним приводом для цього стала участь Тимошенко у святкуванні 110-річчя з дня заснування Дніпропетровського гірничого університету.

Ректор цього вузу Геннадій Півняк – знакова постать для ілюстрації змін, що відбулися в елітах. У 2004 він очолював обласний штаб Януковича і без тієї іронії називав кинуте в тодішнього прем'єра яйце «цинчним проявом політичного тероризму», а помаранчевий Майдан характеризував як «сценарій насилля і безвідповідальності».

Минуло чотири роки, і тепер Півняк радо стискав у обіймах головного соліста тих подій – Юлію Тимошенко.

Перед зустріччю зі студентами для прем'єрки провели екскурсію музеєм університету, де їй представили останні технічні розробки. Один з експонатів – система акустичного прогнозу вибухів на шахтах.

– Сейчас я предлагаю прослушать внезапный выброс газа, в результате которого на шахте имени Скачинского погубило 14 человек, – запропонував один зі студентів, який робив для Тимошенко презентацію.

Обличчя прем'єрки напружилось, але замість вибуху з колонок почулося шерудіння, а на моніторі затанцювала діаграма.

– Чи можливо це поєднати з системою прогнозування, яку ми намагаємося запровадити на українських шахтах? – поцікавилася Тимошенко.

– Ми зв'язувались з разработчиками и хотели им... – студент почав підбирати слова, – и хотели им, э–э–э, запропонувать...

– Предложить, – поправив його ректор.

– Ви спокійно можете говорити російською, – сказала Тимошенко студенту. Вона знала правильні месиджі для російськомовного міста.

Екскурсія фінішувала у актовому залі, де для зустрічі з Тимошенко зібрали активістів вузу. Їхні симпатії прем'єр завоювала, не напружуючись.

– Я взагалі рідко хвилююся, бо життя таке, що немає на це часу. Але коли мене провели по цьому коридором, то нахлинуло, згадалося все... – прем'єр почала опановувати аудиторію. – Я навчалася тут у гірничому перші три роки, а потім перевелася в університет на економічний.

Цікаво, що на персональному сайті Тимошенко в розділі «біографія» взагалі немає згадки про гірничий.

Натомість прем'єрська тітка Антоніна Ульяхіна у своїх мемуарах писала, що Тимошенко навчалася в гірничому лише один рік. Потім вона зустріла Олександра Тимошенко – сина керівника Кіровоградського району міста – і після першого курсу та народження дочки перейшла у Дніпропетровський державний університет.

Тим часом прем'єрка розсипалася присутнім у компліментах.

– Приемно, що всі «міс Дніпропетровськ» з гірничого університету, – сказала Тимошенко і несподівано

додала, хитро підморгуючи, – До речі, всі найкращі хахери світу – це українці! Але я це кажу не для преси.

Посміявшись, Тимошенко продовжила:

– На кожному стенді, до якого я підходила, я брала буклет. Коли я приїду в Київ, 50% цього обов'язково буде предметом обговорення на уряді.

Присутні рукоплескали, немов в перший раз, а Тимошенко продовжувала:

– До якої галузі не доторкнися, навіть у нанотехнологіях, Україна має найсучасніші розробки! Просто візьміть це в свої руки, і Україна буде №1 в світі! І не звертайте уваги на тимчасові негаразди у політиці. Вони пройнуть як сніг, що обов'язково сходить!

Очевидно, Тимошенко мала на увазі, що інаугурація наступного президента має відбутися у березні. І цим президентом буде вона.

Але заяві Тимошенко не приспали уваги викладачів та студентів. Перебування прем'єра в стінах університету було для них шансом вирішити поточні проблеми. Тому присутні використали цю нагоду, коли ставили запитання до Тимошенко.

– Закон про бюджет зобов'язує уряд щомісяця проводити індексацію зарплати в бюджетних установах, – повідомила одна з викладачок, яка вийшла до мікрофону. – Наш університет спромігся зробити індексацію за 9 місяців, але на більше грошей не вистачить.

– Я розумію, що у мене така карма: куди не потрапиш – скрізь розмова про гроші, – спробувала пожартувати Тимошенко. – А що стосується індексації – ви абсолютно не хвилюйтеся, ми її проведемо!

– Наш університет цього року вперше не отримав державного замовлення на спеціальності «право» та «фінанси і кредит», – продовжували присутні вирішувати питання з Тимошенко.

– Ви розумієте, якщо немає доходів до бюджету, тому по деяким напрямкам ми змушені робити скорочення, – повідомила Тимошенко, і це звучало несподівано, бо досі прем'єр скрізь стверджувала «про виконання бюджету на сто відсотків».

– Але ви не розумієте! Наші юристи знають на питаннях надкористування, а не просто, як когось посадити. І це лише 15 студентів! – не вгамовувався викладач.

– Якщо мова іде тільки про 15 студентів, то це поправимо, – пообіцяла Тимошенко. – Тільки дайте мені з собою листа в дорогу.

На пам'ять про своє перебування у стінах вузу, де Тимошенко вчилася чи то рік, чи то три, вона залишила запис у книзі почесних гостей. Коли прем'єр підійшла до столу, керівник її протоколу поклав перед нею шпаргалку із заготовленим текстом. Але Тимошенко жестом наказала її заховати та написала: «З любов'ю до мого рідного Університету» і домалювала внизу серце – віднедавна усі автографи вона прикрашає своїм політичним логотипом.

Далі Тимошенко поїхала до Дніпродзержинську. На металургійному комбінаті, що належить її раднику Віталію Гайдучу з Індустріального союзу Донбасу, прем'єрці доручили запустити установку «піч–ковш».

Для цього Тимошенко видали уніформу (куртку вона наділа на себе) та каску (тримала тільки в руках). Потім її підвели до великої червоної кнопки, поруч з якою прикріпили табличку «Пуск» – у чому не було жодного сенсу, тому що жодної іншої кнопки в радіусі цеху не було.

– Тепер ми отримаємо на 4,5% більший вихід продукції з того ж обсягу сталі, – намагаючись переключити шум машин, Сергій Тарута повідомив Тимошенко ціну натиснутої нею кнопки.

Тарута, який разом з Гайдучом є співвласником Індустріального союзу Донбасу, провів для Тимошенко екскурсію по своєму комбінату.

Вони попрямували у цех, де будується машина безперервного лиття заготовок. Тарута підвів Тимошенко до різки металу. Напівтемряву цеху час від часу

заливало світло іскор. І тому Тарута вирішив проявити себе як режисер–постановник.

– Ви ставайте тут, – гукнув він до журналістів, – а ми з Юлією Володимирівною станемо тут, а ви нас знімайте на фоні іскор.

Тарута взяв Тимошенко за локоть і потягнув за собою ближче до вогню.

– Стійте! – зупинив його охоронець прем'єра.

– Все, далі не йду! – заспокоїв його олігарх.

Під грукіт робіт Тарута взяв розповідати Тимошенко:

– Те, що ми зараз бачимо – це 600 мільйонів гривень інвестицій. Тільки ми проведимо модернізацію, більше нікого! Ну, може, трошки на Запоріжсталі...

Хоча шум від роботи цеху заглушав все навколо, але Тимошенко вирішила підіграти Таруті.

– Серьозь, а чому ніхто більше не інвестує в модернізацію? – звернулася до нього Тимошенко з найвним запитанням.

– Бо ми думаємо про майбутнє! – відповів їй Тарута, немов з рекламного слогану. – А якщо хочеш продавати завод, то не будеш вкладати в нього гроші? Он Азовсталь програму намалювали, але не приступили до реалізації.

– Скільки вам треба часу, щоб провести повну модернізацію Дзержинки? – запитала Тимошенко.

– Три роки, – пообіцяв Тарута. – Ми вже привезли обладнання для електростанції, треба ще 100 мільйонів доларів, але немає грошей, банки не кредитують!

Розв'язати це питання Тимошенко пообіцяла у виступі перед робочими заводу.

– Після лютого ми зможемо поміняти керівництво НБУ, і дати помірковану вартість довгострокових кредитів, – заявила Тимошенко. Перемога на виборах президента у її виступах було вже вирішеним питанням.

Далі прем'єр через речення видавала по компліменту на адресу «Індустріального союзу» Тарути і Гайдуча.

– Тільки два українських заводи вчасно модернізувалися – це Алчевський і Дніпродзержинський, – похвалила їх Тимошенко. – Вони витримали удар кризи. Усі інші не вкладали ресурсів у оновлення. Я сьогодні почула про ваші плани. Вони дуже прості: за три роки провести повну модернізацію Дзержинки! Це не мої зобов'язання, я тут беру в долю власників підприємства!

Тимошенко розповіла про «антикризову програму для металургів», яка тепер є однією з серій її передвиборчих білбордів. Полягала вона у зниженні тарифів на залізницю та коксівне вугілля.

– Як керівник уряду це раз пролонгує цю програму. Але власники не повинні звільняти людей. Якщо це станеться, уряд в односторонньому порядку її припинить! – пригрозила Тимошенко і тут же заспокоїла.

– Але поки, наскільки я знаю, ці умови не порушувалися.

Тарута взяв слово у відповідь.

– Ми, власники заводу, будемо виконувати взяті зобов'язання. Але криза ще не закінчилася – тому треба металургам дати ще квартал, щоб стати на ноги.

Окрім загальної «антикризової програми», у Тарути з Гайдучом є персональна. Підприємствам ІСД держава повертає податок на додану вартість весь і вчасно, тоді як іншим холдингам, власники яких не працюють радниками прем'єра, про це доводиться лише мріяти.

– Що ви хочете? – здивувався Тарута запитанням, але не став нічого заперечувати. – Ми проінвестували в Україну 3 мільярди доларів. І якщо не нам повертати ПДВ, то кому тоді?

Після відвідин заводу Дзержинського Тимошенко на три години випала з поля зору. Делегація, яка її супроводжувала, поїхала на обід, а сама прем'єрка зникла. Спочатку планувалося, що в цей час Тимошенко відвідає Дніпродзержинський коксо–хімічний завод, але вона скасувала цей пункт програми. Що змусило Тимошенко відмовитися, залишилося без пояснень.

«Українській правді» вдалося встановити, що весь цей час робила Тимошенко. Вона поїхала... в маєток

своїй матері у приватному секторі Дніпропетровська.

Раніше Тимошенко відкидала причетність до цього чотириповерхового будинку, збудованого в часи ЄЕСУ. Розповідали, що він був проданий у «часи репресій». Насправді тут спокійно живе мати Тимошенко, але про це не афішується.

І коли напередодні минулих виборів Тимошенко вирішила зробити екскурсію до себе додому, то вона збрала журналістів у квартирі, що розташована в «хрущовці» на проспекті Кірова – де її мама вже давно не жила.

Зараз вдома, судячи з відвідувачів, Тимошенко провела щось на кшталт наради з людьми, які відповідають за сімейний бізнес.

Кореспондент «Української правди» був свідком, як з будинку вийшов Леонід Келеберда – людина, на яку оформлена дніпропетровська власність Тимошенко. Потім – Дмитро Ветвицький, экс-голова правління корпорації ЄЕСУ. Останнім до маєтку прибув Михайло Соколов – близький соратник прем'єрської тітки Антоніни Ульяхіної та неформальний керівник виборчого штабу Тимошенко в Дніпропетровську.

Поява кореспондента «Української правди» викликала нервову реакцію в охорони Тимошенко. Коли вона вийшла з маєтку, автора цих рядків заблокували мікроавтобусом, а потім один з тілоохоронців, закріплених за прем'єром, пригрозив: «Буду не на роботі – отримаєш піз'лей».

Після тригодинної «наради» в материнському маєтку, Тимошенко відбула на урочисте зібрання з нагоди 110-річчя гірничого університету.

– Вас приїхали вітати цілих три прем'єр-міністри, – Тимошенко подивилася у зал, де також сиділи її попередники на посаді – Вітольд Фокін та Валерій Пустовойтенко.

– Думаю, що черговий президент буде з нашої альма-матер, – додала, прозоро натякаючи, Тимошенко. Завершальним пунктом перебування Тимошенко в рідному місті був ефір обласної телекомпанії, де вона повторила набір обіцянок, які мандрують з нею весь виборчий тур, та попередила про два можливі способи зриву виборів.

Уже завершуючи програму, журналіст запитав Тимошенко, чи не шкодує вона про обрання прем'єром.

– Ваша тітка сказала: «Боже, якби ви знали, яка це каторжна робота!» Не шкодуєте, що ув'язалися в це? – поцікавився журналіст.

– Будь–який прем'єр не хотів би бути на посаді у час такої нищівної кризи. Мені, як нормальній людині, важко тримати штурвал, коли кожен крутить його куди хоче, – почала Тимошенко.

Далі прем'єр переключилася на нехарактерну для себе тему власної богообраності та месіанства.

– Але я думаю – це не в випадковості, що наша нечисленна команда прийшла до влади у цей період, бо існують слова: «Господь не по силах хреста не дає», – продовжувала Тимошенко. – Я думаю, що я мусила опинитися у цей час у цьому місці та з цими випробуваннями.

Завершувала ефір вона тим, що прирівняла роботу прем'єр-міністра до найтяжчих професій людства.

– Думаю, є каторжна робота в шахтарів, але при цьому є цілі династії шахтарів, – Тимошенко перераховувала приклади того, на що схожий її труд. – Металурги, які стоять біля мартенів – це також надзвичайно складна праця. Є аграрії, які піднімають землю. У кожного надзвичайно складна робота – так само і моя. Але я її робитиму з повною віддачею.

Був уже пізній вечір, а наступного дня, у суботу, Тимошенко знову чекала нова передвиборча поїздка – тепер до Одеси. Її доводиться працювати навіть на виїздах.

Катерина Ющенко:

Я вважаю свого чоловіка справжнім героєм

Дружина Президента України – про страшну осінь 2004-го, новий політичний сезон, роботу та виховання дітей

Вересень – важливий місяць у календарі Катерини Ющенко. Розпочинається новий рік життя самої пані Катерини – її день народження припадає на День знань; розпочинається новий навчальний рік у її дітей. І знову наближається річниця жахливої події в її житті – отруєння чоловіка. Практично щороку, відтоді як Віктор Ющенко увійшов у політичне життя, вересень позначений стартом нового сезону політичного бруду та нападів на нього та його родину.

Ми вирішили запитати пані Катерину про її думки щодо початку президентської кампанії, історію з отруєнням її чоловіка, про інші політичні інтриги, а також про її Фонд, родину, дітей та інше.

– Пані Катерино, що приносить найбільше задоволення як дружині Президента України?

– По-перше, це можливість подорожувати Україною, вивчати її історію, кожного дня бачити, як відбуваються величезні зміни у багатьох сферах нашого життя. Це можливість зустрічати справжніх героїв та талановитих людей – музикантів, митців, медиків, освітян, селян, промисловців – та спілкуватися з тисячами людей.

По-друге, це можливість спробувати вплинути на ті сфери суспільного розвитку, що справді важливі для мене – дитячу медицину, освіту, культуру, мистецтво, відновлення історичної пам'яті. Я вдячна, що можу дещо зробити, хоча, звичайно, мій вплив є значно меншим, ніж вважають деякі люди.

По-третє, це шанс представляти Україну за кордоном та перед іноземними гостями, які приїждять до нас, показувати їм найкращі пам'ятки культури, архітектури, українську кухню, таланти, мистецтво. Часто виявляється, що люди мало знають про Україну – максимум те, що вони чули у 2004 році під час Помаранчевої революції. Те, що вони дізнаються про нашу країну, наймовірніше вражає їх. А я як українка дуже цим пишаюся.

Коли під час церемонії прийняття іноземних гостей або на офіційних заходах за кордоном виконують український Гімн – мене сповнює гордість. Я завжди пам'ятаю, скільки поколінь українців молилися за незалежність, виборювали її та вмирали за неї, щоб сьогодні Україну визнали у світі як величезну незалежну державу.

І нарешті, я із великим задоволенням привожу в Україну нові ідеї та тенденції, які бачу в інших країнах світу, щодо прогресу у сфері охорони здоров'я, освіти та суспільного розвитку.

«Сезон бруду вже розпочався»

– Чи ви морально готові до початку виборчої кампанії та нового сезону брудної політики?

– Я знаю, що наступні тижні та місяці будуть важкими. Розпочнеться нова кампанія брехні та бруду. Ми вже стикалися з цим, особливо у 2004 році. Якби моя віра у Бога і в нашу церкву, мій оптимізм та переконання у тому, що нарешті настав час України, не були такими сильними, – я вже давно здалася б і опустила руки. Але я бачу законмірність у всьому, що відбувається, і я переконана, що Бог допоможе Україні пройти ці важкі роки становлення. Я вірю, що Він допоможе і моїй родині.

Сезон бруду вже розпочався. Один депутат, який і пальцем не поворухнув для того, щоб допомогти хворим дітям, звинуватив наш Фонд у привласненні грошей, зібраних для будівництва Дитячої лікарні майбутнього. Ми витрачаємо багато годин та днів, відповідаючи на ці безглузді звинувачення. Не сумні-

ваюся, що все буде добре, оскільки ми розпочали цей проект з єдиною метою – допомогти українським дітям, перед хворобами яких наша медицина сьогодні безсила. І, попри бюрократичні та політичні перепони, ми робили і будемо робити все, щоб цей процес був чесним та прозорим. Розпочинаючи цей проект, ми знали, що він не буде легким, що його супроводжуватимуть звинувачення та політичні спекуляції. Нам радили робити маленькі проекти і не брати на себе таке велике завдання. Але було б гріхом ігнорувати гостру потребу країни в такій лікарні й робити лише проекти, легкі з точки зору піару.

«Мене назвали Катерина-Клава, на честь двох молодших сестер мого батька»

Деякі підозрілі інтернет-сайти, які часто базуються в інших країнах, знову і знову піднімають питання мого походження з діаспори. Це просто комічно – вони називають організацію, з якими я співпрацювала, «одіозними та антикомуністичними». Український конгресовий комітет Америки? Світовий Конгрес Українців? Національний комітет поневолених народів? Звичайно, комуністам ці організації можуть не подобатися, але саме ці установи представляли сотні тисяч та мільйони українців у діаспорі. Ці організації десятиліттями говорили про Україну, про порушення людських та національних прав у нашій країні, про прагнення до свободи та можливості самим визначати свою долю. Знову чути гасло «Віктор Андрійович, ваша дружина – американка!». Раніше це гасло не спрацювало, не спрацює і зараз. Я українка, яка повернулася додому з-за кордону. Я з діаспори, яка вчила своїх дітей любові та відданості своїй Батьківщині.

Уявіть, до чого можуть дійти ці політичні сайти. На Заході всім дітям, як правило, дається подвійне ім'я, адже форма побатькові там не використовується. Мої батьки назвали мене Катерина-Клава, на честь двох молодших сестер мого батька. Батько народився в Харківській губернії у 1917 році. Катерина, його улюблена сестра, захворіла під час Голодомору і померла через декілька років. Клаві було три роки, коли почався Голодомор. У 1933 році вона зникла безвісти з дитячого садочка. І до сьогодні ми не знаємо достеменно, чи померла вона від голоду, чи її вбили, щоб з'ясувати, як траплялося в ті часи; чи забрали до інтернату, де вона виховувалася державою – доля, яка спіткала багатьох дітей «куркулів». У лікарні в Чикаго, де я народилася, ім'я «Катерина-Клава» записали як «Кетрін-Клер» – а російські веб-сайти створили історію, що Клер – це прізвище мого першого чоловіка! Я пам'ятаю, як ми разом із чоловіком смялися над цим – на щастя, Віктор є моїм першим, моїм єдиним чоловіком!

– Як, на вашу думку, буде розвиватися виборча кампанія?

– Я передбачаю, що, поперше, більшість кандидатів будуть проголошувати популістські заяви та давати обіцянки, які ніхто і не планує виконувати. Вони знають, що пізніше зможуть віднести свої невдачі на рахунок інших факторів. По-друге, вони вимовлятимуть слова, які їм підкажуть іноземні радники, зазвичай американські або російські. Ці саундбайти, гасла, біг-борди та кольори передбачувані – їх уже неодноразово використовували кандидати в інших країнах. Ці гасла покликані маніпулювати свідомістю наївних виборців, але за ними немає ніякого реального змісту. Красномовність не завжди є синонімом знання, вміння, надійності. По-третє, ми почуємо стільки неймовірних звинувачень проти всіх інших учасників перегонів, їхніх союзників, їхніх родин, що, врештешт, громадяни перестануть довіряти будькому. На жаль, і правдивим звинуваченням також.

Нормальні люди просто заплющують очі і закривають вуха. Вони будуть жити своїм життям, утримувати родини і сподіватимуться, що настане день, коли нарешті всі їхні лідери почнуть працювати на користь країни та її громадян.

– А такий день настане?

– Він настане, коли люди перестануть просто сподіватися на когось і самі почнуть працювати над тим, щоб їхні мрії здійснювалися. Мені дуже приємно, що в Україні формується громадянське суспільство, але насправді ми ще далекі від реальної участі громадян у вирішенні нагальних суспільних проблем.

Мене постійно дивують запитання, з якими люди звертаються до мого чоловіка, політиків та просто відомих людей. У Європі нікому навіть на думку не спадає, що Президент, Прем'єр-міністр, мер або дружина Президента можуть вирішити якісь їхні проблеми – знайти роботу, отримати квартиру або будинок, закрити кримінальні справи, – з якими часто звертаються до нас. Але люди в нас це роблять, оскільки це бракує системи, яка би вирішувала ці проблеми в логічний, дієвий спосіб. Наша Конституція та закони не забезпечують справжнього та ефективного представництва інтересів громадян.

Заможні суспільства ніколи не створюються альтруїстичними диктаторами, «добрими царями». Вони створюються, коли громадяни беруть активну участь у зміні середовища, в якому вони живуть, використовуючи для цього систему, або коли вони змінюють систему так, щоб вона слугувала загальним інтересам добра.

Я часто повторюю, що завдяки Майдану ми виборили не зміни, а можливість змін. Виборили право брати активну участь у розбудові суспільства.

Я вірю, що прийде день, коли більшість українців стане патріотами та активними громадянами, коли вони за власним бажанням займатимуться

такими справами, як суспільні реформи, охорона здоров'я, освіта, політика тощо. Я також вірю, що настане день, коли більшість із тих, хто йде до влади, буде вважати цю владу викликом, відповідальністю та привілеєм зробити щось для своєї країни. Коли їх обиратимуть до влади за глибину та ґрунтовність їхніх знань, відданість, чесність, надійність. Можливо, не скоро, але такі часи прийдуть.

– Як ви вважаєте, чи має Віктор Андрійович шанс вдруге стати Президентом?

– Абсолютно. Адже він виконав обіцянки своєї передвиборчої кампанії. Він – єдиний кандидат, який своїми діями довів, що він завжди стоятиме на захисті інтересів України. Він – єдиний, кому сьогодні це можна довірити.

І коли сьогодні інші зосереджують свої зусилля на руйнуванні, він творить, будує і відроджує речі, які впливатимуть на покоління майбутніх українців. І я бачу, що українці починають це розуміти.

Політичні бали і політичні кошки

– Багато з тих, хто нападає на вас, колись підтримували вашого чоловіка. Деякі з них навіть є вашими кумами. Як ви це поясните?

– Люди, які приходять в політику, мають різну особисту мотивацію. І коли вони змінюють політичні уподобання, це також є наслідком їхньої особистої мотивації.

Деякі люди приходять на державну службу з добрими намірами, а потім стають жертвами корупції. Інші з самого початку налаштовані на те, щоб капіталізуватися на політиці. Лише мала частина приходить у політику тому, що є патріотами, відданими своїй країні, і ніколи не зраджують своїм переконанням.

З кінця 1990х років навколо нас було багато різних людей. Деякі з них мені дійсно подобалися, і я була шокована їхньою зрадою. Деякі не подобалися з самого початку. Деякі залишилися вірними нашим спільним переконанням попри всі труднощі.

Як людину, яка виросла в діаспорі, в іншому політичному оточенні, мене часто дивували матеріалізм та поведінка тих, хто прийшов в українську політику. На Заході люди, які прагнуть заробити гроші, йдуть у бізнес; у політиці та на державній службі багато не заробиш. Західне суспільство не сприймає хвальковиті споживання, життя напоказ. Чим вищий рівень політика, тим скромніше поводитиметься він та його родина.

Мій чоловік завжди був відданий справі розбудови широкого політичного руху в Україні. Він був готовий прийняти людей різного «політичного походження» – зі своїм особистим минулим, політичною історією, мовою, релігією. За однієї умови – що всі вони будуть працювати на українську справу. Для нього найважливішим було створення базового політичного консенсусу.

Часто навколо мене були люди, з якими за нормальних умов я навряд чи була б поруч. Я вже пояснювала ситуацію з «кумами» в Україні. З часів, коли мій чоловік був головою Національного банку України, і дотепер у багатьох людей навколо нас народжувалися діти, і вони просили нас стати хрещеними батьками.

Чи були їхні наміри благородними? Так, із деякими людьми ми пройшли важкі часи та випробування і залишилися близькими. Для інших це був спосіб заробити політичні бали та підняти свої рейтинги у бізнесі, політиці, у своєму оточенні. Це було особливо очевидно, коли до нас зверталися люди, яких я ледве знала.

Деяких кумів я зустрічала напередодні хрещення, деяких навіть уже після цього. І коли я бачила, що другим хрещеним, батьком або мамою, яка мала нести дитину до вівтаря, була людина з іншого політичного табору, – я чітко розуміла, що батьки цієї дитини просто розклали яйця в усі потрібні політичні кошки.

Це було неприємно, але наша церква не дозволяє відмовляти у проханні стати хрещеним. Думаю, для дітей дуже погано, що їхні батьки використовують цей святий обряд у суто особистих цілях, а не шукають духовних батьків для своєї дитини, які б допомогли виховувати її та були поруч у скрутні часи.

Але, як я вже казала, я б, радше, була людиною, до якої звертаються з проханням стати хрещеною, ніж такою, яку ніколи не запрошують.

«Осінь 2004 року я згадую, як страшний сон»

– Кожного року, коли настає річниця отруєння вашого чоловіка, навколо цієї теми починаються спекуляції. Що відбувається цього року? Як почувається Віктор Андрійович? Чи буде колись доведено до кінця справу про отруєння?

– Сьогодні, коли я багато в чому стала «товстошкірою», мені здається, що наші опоненти дуже добре знають, наскільки різноманітне і важке це питання для нашої родини. І часто ним зловживають.

Вважаю жахливим та гріховним ставити під сумнів те, що мій чоловік був отруєний. Я розумію, що люди, які це роблять, дуже зацікавлені в тому, щоб змінити напрям дискусії навколо цієї теми – щоб відволікти увагу від того, хто насправді стоїть за отруєнням. Факт отруєння був підтверджений і доведений десятками тестів, зроблених у лабораторіях різних країн світу. Дякувати Богу, тести показують, що кількість отрути в організмі Віктора постійно зменшується і на сьогодні залишається досить низькою.

Я знаю, що перед нинішніми виборами почали навіть вказувати на мене

пальцем у справі отруєння – ніби я сфальсифікувала результати тестів, розробила цей план, щоб допомогти йому виграти вибори. Це та глибина морального падіння, якої можуть досягти наші опоненти і їхні «оплачені» журналісти, щоб «виграти» вибори, – але я не вірю, що ці вибори можна виграти лише брехнею. Ті, хто кажуть таке, хочуть приховати той факт, що у вересні 2004 року Віктор був дуже близький до смерті.

Протягом багатьох місяців, починаючи з весни 2004 року, наша родина постійно отримувала погрози. За нами слідували, ми знали, що наші телефонні розмови прослуховують. Декілька людей попереджали мене, що якщо я народжу свою дитину в Україні, то її або мене вб'ють у лікарні. Думаю, це не було правдою, а просто залякуванням. Багато людей протягом всього 2004 року говорили мені, що Віктора хочуть вбити. Навіть уже після отруєння я дуже боялася, що хтось прийде в лікарню і закінчить справу. Коли ми були на Майдані, кожного дня до мене підходили люди і говорили, що були плани вбити або дискредитувати членів нашої родини, зокрема йшлося про дітей.

Найважчим восени 2004 року було те, що ми і гадки не мали, що саме було причиною отруєння. Ми знали, що Віктор смертельно хворий, що стан його здоров'я погіршується кожного дня, – і не знали, чому. Адже злочинці обрали отруту, яку дуже важко виявити. У грудні 2004 року ми дізналися, що у світі існує лише декілька лабораторій, які фактично мали тест для виявлення цієї отрути.

Саме тому у вересні, жовтні, листопаді 2004 року я зверталася до всіх, кого знала у Європі та Сполучених Штатах, – по допомогу у визначенні причини хвороби. Мені доводилося робити це таємно, я змушена була приховувати факти, я боялася всіх і всього. Цей час я пам'ятаю, як страшний сон.

Я просила лікарів Віктора широко розслати зразки крові та інші аналізи – і вони зверталися до Сполучених Штатів, Німеччини, Англії та інших країн. Багато друзів, колег, депутатів «Нашої України» пропонували брати ці зразки невідомо куди, де могли б поставити правильний діагноз. Нарешті лабораторія в Нідерландах змогла виявити отруту. Пам'ятаю, як уперше почула про результати тестів на CNN. Я відчувала радість, що ми нарешті маємо відповідь, жах від назви отрути, гнів, що лабораторія публічно проголосила результати тесту, перш ніж повідомити про це лікаря та родину.

З того часу ці аналізи вже багато, багато разів підтвердили міжнародні експерти. Експерти по діоксину з декількох європейських країн, США, Японії радили нам, як саме лікувати це захворювання.

Перші два – три роки були надзвичайно складними для нашої родини. Віктор терпів неймовірні страждання. Кожного дня вставав, 12-15 годин проводив на роботі, а після цього повертався додому і проходив кількагодинні лікувальні процедури. Іноді доводилося 3-4 рази на день міняти йому сорочку – адже на його шкірі часто відкривалися криваві рани. Лікарі були шоковані тим, що людина може працювати з таким страшним боєм. Я не дозволяла, щоб діти, старші та молодші, знали, наскільки все було погано.

Я вважаю свого чоловіка героєм. Він міг здатися, але терпів цей біль і напади, адже свято вірив у свій обов'язок перед Україною та її громадянами. Я дуже пишаюся цим. А той страшний час я згадую як період, коли Бог тримав нас за руки.

Чи буде знайдено зловмисників, чи буде доведено до кінця цю справу? На жаль, система часто знаходить спосіб обійти надання чітких висновків. І я знаю, що злочинці і далі будуть боротися

і розповсюджувати брехню. Але Бог бачить усе, і Бог на все суддя. Одного дня ці люди будуть відповідати перед Богом і перед суспільством.

Справа всього життя

– **Інше питання, яке є об'єктом нападок на вас із боку опонентів вашого чоловіка, – це Дитяча лікарня майбутнього. Який стан справ у створенні лікарні?**

– Дякувати Господу, останнім часом ми здійснили низку дуже важливих кроків у будівництві цієї лікарні. Етапові, на якому ми перебуваємо сьогодні, передували сотні годин наполегливої і кропіткої роботи наших співробітників і партнерів. Але сьогодні ми маємо медичний план, надсучасний архітектурний проект, який став фіналістом престижного світового конкурсу архітектурних проектів. Під лікарню виділена земля, обраний генеральний підрядник, який здійснюватиме перший етап будівництва, визначені основні технології. Ми розпочали будівництво, напрацьовуємо концепцію та механізм набору і підготовки персоналу. Досвід усіх інших країн, які будували подібні заклади, показує, що від виникнення задуму і до відкриття лікарні минає 7–12 років.

Пам'ятаю, на відкритті стадіону в Донецьку мій чоловік запитав у Ріната Ахметова, як багато часу забрало будівництво стадіону. Він відповів: «Від зародження ідеї і до сьогодні – десять років». Це нормально. Похвально, що хтось здійснює свою мрію – мрію, яка слугуватиме багатьом поколінням.

Ми сподіваємося, що будівництво лікарні відбуватиметься швидше, адже ми усвідомлюємо, наскільки вона потрібна Україні. Ми і далі шукатимемо партнерів – але не тих, хто проголошує свої наміри, а тих, хто їх втілює в життя. Для мене особисто це зобов'язання не на кілька років, а на все життя.

«Для мене важливо, щоб наші діти мали внутрішню потребу думати про когось, окрім себе»

– **Як розпочався новий навчальний рік для ваших дітей? Чи подобається вам їхня школа?**

– Спостерігаючи за тим, як наші діти ростуть, набираються життєвої мудрості, а деколи просто приголомшують своїм баченням світу та знаннями, є сьогодні найцікавішим аспектом мого життя, який приносить мені велике задоволення.

Усі ми хвилюємося про те, чи робимо правильний вибір для своїх дітей. Коли я обирала для них школу, то враховувала різні фактори – якість освіти, безпека, можливість вивчати мови тощо. Для мене важливо, щоб мої діти не виокремлювали, щоб до них ставилися не краще і не гірше, ніж до будь-яких інших дітей у їхніх класах.

Чи є наша школа ідеальною? Ні. Кожна школа має свої позитивні та негативні сторони. У школі, яку зараз відвідують наші діти, мені найбільш подобається особливий наголос на участі в соціальних проектах та на розвитку особистісних якостей дитини. Кожен клас, кожний учень повинен брати участь у соціальних проектах і демонструвати свої досягнення у цій сфері. Наприклад, п'ятий клас, де вчиться Софія, допомагає дитячому притулку. У другому класі Христина з однокласниками збирали кошти для програм із допомоги країнам, в яких є дефіцит питної води. Інші класи працювали над очищенням довкілля, допомагали дітям, які залишилися без батьківського піклування, підтримували дітей з обмеженими можливостями, передавали книги для сиротинців тощо.

Для мене важливо, щоб наші діти вирости, маючи внутрішню потребу

думати про когось, окрім себе, і щоб вони вміли відчувати щастя від чогось більшого, ніж задоволення власних матеріальних потреб. Я чую їх, що матеріальне рідко приносить справжнє щастя та задоволення життям. Почуття самореалізації та задоволення собою приходять від чогось більш складного, духовного. Воно приходять від любові до Бога, своєї країни; від любові до родини, друзів, зовсім чужих людей; зрештою, від любові до життя. Хочу, щоб вони вчилися отримувати задоволення від читання, вивчення історії та науки, мистецтва, від творення змін на краще у навколишньому світі.

– **Ви часто відвідуєте концерти, з чоловіком та самостійно. Що саме вам найбільше подобається? Чому ви завжди берете дітей на концерти, державні події, до церкви?**

– Як людина, яка часто була за кордоном, я можу сказати чесно і відверто: ми – дуже талановита нація. Мене завжди приголомшують глибина та розмаїття талантів в Україні – у музиці, мистецтві, культурі.

Чим більше я дізнаюся про нашу культуру та традиції, тим більше ними захоплююся. Цього року я з дітьми брала уроки петриківського розпису. Діти вчать гра на бандурі. Я мрію, щоб вони навчилися основам українського народного танцю. Ми також займалися гончарством, писанкарством та іншими традиційними видами мистецтва.

Що ж до музики – мені дуже подобаються українські народні пісні, я вже багато років збираю патріотичні пісні. У нас вдома постійно звучать пісні Володимира Івасюка, тріо Мареничів, співачки з діаспори Квітки Цісик, Віктора Морозова, гурту «Рутенія». Дуже люблю нашу сучасну музику, зокрема гурт «Мандри». Пісня «Не спи, моя рідна земля» є моєю улюбленою, коли я її чую, у мене завжди виступають сльози на очах. Дуже люблю сестер Тельнюк, гурт «Гайдамаки», Тараса Чубая. Маю особливу пошану до наших сучасних бандуристів, таких як Тарас Компаніченко та Роман Гриньків.

Мої родині дуже подобаються творчі звіти областей, які проходять у Палаці «Україна». Я пам'ятаю, як генерал-губернатор Канади Мішель Жан – сказала після звіту Волинської області, що такою різноманітною та креативною у своїй музиці й традиціях може бути тільки стародавня культура. Добре, що ці аматорські колективи можуть демонструвати свій великий талант на першій сцені України. Сподіваюся, що вони матимуть можливість виступати з такими концертами по всій Україні та за кордоном.

Ми практично завжди намагаємося брати з собою дітей з декількох причин. По-перше, ми хочемо, щоб вони скористалися унікальною можливістю дізнатися якомога більше про Україну, її історію та культуру. Наші батьки також брали нас скрізь, куди було можна, щоб ми постійно чули про Україну і відчували свою відданість Батьківщині.

По-друге, ми хочемо, щоб вони розуміли свою роль та відповідальність як діти Президента України. Вони мають усвідомлювати, що наша родина повинна слугувати прикладом, перш за все у родинних цінностях. Навіть якщо їм не хочеться йти, вони розуміють – це їхня робота. Іноді вони виконують свою роботу добре, іноді не дуже, але вони вчаться.

«Мені смішно чути, коли «експерти» кажуть, що я ношу надто багато українського»

– **Кажуть, що завдяки вам українська вишиванка та вишивка стали популярними, що саме ви ввели на них моду серед українських дизайнерів. Чи ви робили це свідомо? І чи носите ви одяг іноземних дизайнерів?**

– По-перше, серед лідерів країн та їхніх дружин є загальноприйнятим носити та вживати продукцію, зроблену в їхніх рідних країнах. Чесно кажучи, якщо б я могла, то змусила би полі-

тичних лідерів та урядовців, які отримують бюджетне фінансування, купувати та використовувати у службових цілях тільки українську продукцію – машини, меблі тощо. Можливо, перший рік або два буде некомфортно, але потім, разом зі збільшенням попиту, покращиться і якість.

Але я просто обожаю нашу вишивку та сучасний одяг з українськими мотивами! Він прекрасний, комфортний, різноманітний, багатфункціональний. Мені смішно чути, коли «експерти» кажуть, що я ношу надто багато українського. А комусь спадає на думку критикувати французів за те, що вони носять французьке, а італійці – італійське?

Відверто кажучи, навіть якщо б я хотіла носити дорогі брендові речі – а великого бажання я не маю, – я не можу це собі дозволити. І навіть якщо могла б – я вважаю вартість брендированих речей переоціненою, і радше витрачу ці гроші на те, що принесе більше користі, ніж задоволення. Максимум, що я можу собі дозволити, – це аксесуари: черевики, сумочки тощо.

Я щиро радію тому, що вишиванки стають популярними, особливо серед молоді. Я рада, що процвітають наші українські дизайнери, що наші традиційні виробниці добре продаються, а народні ремесла приваблюють молодих майстрів. Це ознака здорової культури та суспільства.

Катерина СОБОЛЕВА

ДОБРА СПРАВА Проекти Фонду «Україна 3000»

– **Чи примусила фінансова криза вас закрити деякі програми? Які програми Фонду ви плануєте продовжувати наступного року? Чи плануєте започаткувати нові програми в майбутньому?**

– Ми продовжуємо реалізовувати всі великі програми і проекти Фонду «Україна 3000». У напрямі «Україна вчора» працює програма «Уроки історії», в рамках якої ми публікуємо книги, створюємо і демонструємо в Україні та за кордоном документальні виставки, присвячені питанням Голодомору, знищення церков і духовенства, радянським репресіям, оstarбайтерам. На замовлення Фонду видатний український режисер Сергій Буковський зняв присвячений темі Голодомору фільм «Живі». Стрічку вже побачили глядачі в багатьох країнах, вона стала лауреатом та переможцем престижних міжнародних кінофестивалів.

Українська кінофундація займається презентацією українського кіно у світі. Починаючи з 2007 року, наше кіно побачили у 13 містах Європи, українські павільйони відкрилися на найавторитетніших кіноринках, фільми з України брали участь у знаних кінофестивалях. Також ми тісно співпрацюємо з Міжнародним кінофестивалем «Молодість».

Фонд ініціював створення Українського центру розвитку музейної справи, який підтримує музейних працівників і сприяє впровадженню в українських музеях сучасної світової практики. Ми підтримуємо мистецькі проекти творчих об'єднань по всій Україні. Ми також допомагаємо українським громадам багатьох країн зберегти традиції історичної Батьківщини та гідно презентувати Україну у світі. Ми поширили близько 100 тисяч україномовних книжок серед шкіл, бібліотек, лікарень та приватних осіб.

У напрямі «Україна сьогодні» спеціально створений фонд «Дитяча лікарня майбутнього» продовжує роботу з будівництва Всеукраїнського центру охорони здоров'я матері і дитини. Наша програма «Від лікарні до лікарні» підтримує 25 дитячих лікарень в усіх областях України. З 2005 року лікарні – учасниці програми отримали обладнання, медикаменти, іншу допомогу на загальну суму понад 34 мільйони гривень.

Ми також надаємо допомогу окремим дітям, які мають обмежені можливості здоров'я. Наприклад, у 2007 році 9 дітей, які потребували протезування рук, отримали нові протези в Орlando (Флорида, США). Наступна група з 10 дітей, яким потрібні протези ніг, поїдуть до Орlando в листопаді цього року. На сьогодні, завдяки Фонду та його партнерам, 34 українські лікарі змогли підвищити кваліфікацію та пройти стажування за кордоном.

«Радість дитинства – вільні рухи», наша спільна програма з компанією «ТНКВР Коммерс», спрямована на допомогу дітям із діагнозом ДЦП. За час існування програми близько 1500 дітей пройшли курс реабілітації в Міжнародній клініці відновного лікування в Трускавці, за всевітньо відомим методом професора Козьявкіна. У рамках програми відбулися три конкурси грантів для установ, які надають реабілітаційні послуги дітям із ДЦП, за якими 54 організації в 19 областях України отримали допомогу на загальну суму понад 1,5 мільйона гривень.

У рамках нашого нового проекту «Мрії здійснюються» ми намагаємося виконувати бажання важкохворих дітей, які проходять лікування в онкогематологічному відділенні лікарні «Охматдит» та дитячому відділенні Національного інституту раку. Я вдячна зіркам спорту і шоу-бізнесу, які знайшли можливість відвідати цих дітей і подарувати їм хвилини радості. Я вдячна тим, хто надав кошти для придбання маленьких речей, які змогли принести позитивні емоції цим дітям.

У співпраці Фонду з «Європа-парком» минулого року 25 дітей загубили шахтарів змогли провести тиждень розваг і навчання в Німеччині.

Ми дуже раді, що наш Фонд зміг виділити понад 600 тисяч гривень на надання допомоги людям із західних областей України, які постраждали від повені влітку 2008 року.

Напряма «Україна завтра» об'єднує програми і проекти у сфері освіти і науки. Під час Міжнародного освітнього форуму «Артеківські діалоги» кращі педагоги України мають можливість обговорити існуючі та розробити нові стратегії, щоб привести систему освіти в Україні у відповідність до світових стандартів.

Конкурс «Новітній інтелект України» спрямований на пошук і підтримку талановитої молоді. Будь-яка молода людина віком до 35 років, яка має практичні ідеї щодо покращення українського суспільства та економіки, може взяти участь у конкурсі та отримати нагороду.

Проект «Добро починається з тебе» допомагає учням із близько 500 шкіл по всій Україні реалізовувати благодійні ініціативи. Діти впроваджують важливі соціальні проекти, такі як допомога дитячим будинкам і лікарням, догляд за людьми похилого віку, збереження екології, історії та культури рідного краю.

Що ж до планів на майбутнє – я сподіваюся, що будуть продовжуватися всі наші проекти і програми. Окрім цього, я хочу поглибити роботу Фонду в напрямі системної допомоги інвалідам, сприяти створенню надсучасних центрів для дітей з вадами зору, слуху, з аутизмом та синдромом Дауна. Ми також хочемо допомогти інвалідам відстоювати своє право на рівний доступ до освіти, охорони здоров'я, працевлаштування, реабілітації, руху і культури. Ці проблеми є наслідками застарілих поглядів у суспільстві на людей з особливими потребами.

На жаль, проблемою завжди залишається фінансування. На відміну від багатьох великих фондів в Україні, ми працюємо, як західні фонди, – ми не обмежуємося одним донором і постійно шукаємо нових партнерів та джерела фінансування.

УГКЦ у Львові відзначила 20-річчя виходу з підпілля. Так, 20 вересня поблизу храму св. Архистратига Михаїла Архиепископ Львівський УГКЦ Ігор Возняк відслужив Архиерейську Божественну Літургію. На богослужінні Львівської Архиепархії УГКЦ були присутні понад 10 тисяч мирян, зокрема міський голова Львова Андрій Садовий та голова Львівської обласної ради Мирослав Сенник.
zaxid.net

№37 (187), четвер,
24 вересня – 1 жовтня 2009 р.

ТЕЛЕ РАДІО ІНТЕРНЕТ **НОВИНИ** 6

Фоторепортаж

Львівська Архиепархія УГКЦ відзначила 20-річчя виходу з підпілля

Загадки й інтриги у фіналі

Яну Табачнику, Ірині Білик і Наталі Могилевській на «Червоній руті» присудили антипремії, а організаторів фесту Президент нагородив орденами «За заслуги» III ступеня

Якби потрібно було придумати інтригу, то це не вдалося б ліпше, ніж на завершенні «Червоної руті». Упродовж усіх днів конкурсних прослуховувань суддівська рада нагнітала: визначені найкращі в такому – от конкурсі, але лауреатів і дипломантів назвемо на гала-концерті. Гала-концерт переможців у призначену годину не розпочався. Коли глядачі вже заповнювали місця в літньому театрі, на сцені ще тривав конкурс рок-гуртів. Журі було напруженим і втомленим. Урешті його голова, «ветеран» «Червоної руті» Кирило Стеценко, почав оприлюднювати список учасників заключного концерту. Гурт конкурсантів, які збиралися біля нього, нервувався, перемовлявся та поглядав на складені вже до-рожні сумки.

Виконавчий директор фестивалю Мирослав Мельник відмінностей між першою та останньою «Червоною рутюю» бачить менше, ніж схожостей: «Ця, як і перша, покликана відкривати таланти та нові імена. І хоча в різні часи вони відбулися (тоді – в радянській, тепер – за своєї держави), проблеми подібні. Українська національна культура перебуває у підвалі».

Фестиваль, де прокидаються гени

Упорядник та видавець інформаційного бюлетеня авторської пісні України Петро Картавий вважає, що відкриттів у бардівській музиці фестиваль не зробив. Цьогорічний літній «Дикий мед» – єдиний фестиваль української співаної поезії проти понад 30 російських – був значно потужнішим. «Чому тих виконавців немає тут?» – дивується пан Петро. І додає, що організація «Червоної руті» мала б бути кращою.

У чомусь згодна з Петром Картавим учасниця конкурсу акустичної музики Олена Олійник із Золочева Харківської області:

бардів трохи втрачаємо. На «Червоній руті» вона вже була, а от у фіналі вперше. Хоч до переліку переможців не ввійшла, та має намір приїздити на «Червону руту» знову – це досвід! Власне, саме фестиваль спонукав виконавицю співаної поезії стати українською співачкою. «Гени прокинулися», – каже Олена. Прикро лише, що практично вся поїздка – за власний кошт. Невже держава не може достойно фінансувати український фестиваль?

Барабанщик та ксилофоніст гурту етнороку «Тарута» з Києва Тарас Козак ділиться: їхали по Гран-прі. Поки отримали спілкування, досвід та не зовсім добру організацію. Хоча, якщо останнє поліпшити, охоче приїдуть на фестиваль знову. Ймовірно, варто буде, бо гурт поки став другим у номінації акустичної музики. Але про це всі дізналися пізніше...

Час настав. Суддівські баталії ще тривали за сценою, та Кирило Стеценко запропонував концерт у режимі «реал-тайм» – реального часу, власне, творення концерту на очах глядачів. Дійство почалося! Учасників концерту переможців, як і досі, не класифікували. Близько 16-ї один із ведучих заходу – лідер гурту «Тартак» Сашко Положинський – повідомив, що остаточного рішення журі ще немає. А десь о 17-й Кирило Стеценко разом зі своїм заступником по суддівській раді Анатолієм Калениченком та відповідальним секретарем Іриною Сікорською розрядили атмосферу – не до кінця! Назвали дипломантів та лауреатів у п'яти номінаціях. Їх виявилось чимало: лише лауреатів – 21. Та при цьому в номінаціях популярної, танцювальної і рок-музики перше місце не присудили нікому. У конкурсі акустичної музики лідером став гурт «Даха Браха» з Києва. У жанрі «іншої» музики переможницею назвали також киянку Младу. Остання, до речі, заявлялася в конкурсі поп-музики, але суддівська рада перекваліфікувала її спів. Утім таке перенесення виконавців до інших категорій було непоодиноким.

Премії й антипремії

Доля Гран-прі досі вирішувалася. «Хаотична інтрига зберігається», – зауважив Сашко Положинський. Вона збереглася й до кінця гала-концерту. Зате з'ясувалося чимало інших новин. Спеціальний приз від

голови Чернівецької обласної державно-міністрації Володимира Куліша за краще виконання пісні Володимира Івасюка вручили гурту «Адлібітум» із Києва. Відзнаки Міністерства у справах сім'ї, молоді та спорту вручив заступник міністра Іван Крулько. Вони дісталися директору фестивалю Тарасу Мельнику, харківському гурту «Найс дей», співачці Ользі Дібровій з Горностаївки Херсонської області, дуету «Брати Золотухіни» із Луганська, Роману Киніву з Ужгорода.

А ще учасники фестивалю звернулися до чернівецького міського голови Миколи Федорука з пропозицією перейменувати вулицю Маяковського, де жила родина Івасюків і де нині музей композитора, на вулицю «Червоної руті». Пропозицію зустріли бурхливими оплесками. Після гала-концерту на стадіоні відбувся ювілейний концерт до 20-річчя фестивалю. У ньому було щонайменше три сенсації. По-перше, прибув Президент України Віктор Ющенко з родиною. У короткому виступі він сказав, що перша «Червона рута» була першим кроком української спільноти 80-х до волі та незалежності. «Можливо, сьогодні знову настав той час, коли «Червона рута», як і в 1989 році, має об'єднати українство навколо розтерзані своїми ж синами і доньками матері-України – вона втомилася від розбрату, політиканства та піару, за якими стоять власне антиукраїнські сили», – сказав Віктор Ющенко. Президент запропонував надати фестивалю «постійну прописку» в Чернівцях.

По-друге, вперше було визначено антипремії «Червоної руті» імені Шарикова за зраду припципам фестивалю. Їх присудили трьом відомим особам: Яну Табачнику – в номінації «Музика і культура», Наталії Могилевській – «історичне відкриття» та Ірині Білик – «за стійкість і мужність». Антипреміям стадіон плескав не менше, ніж преміям.

По-третє, нарешті оголосили володаря Гран-прі. Його присудили втретє за всю історію «Червоної руті» – «Соломі-гурт» із Києва, солістка якого – 25-річна актриса центру сучасного мистецтва «Дах» – є донькою одного із засновників фестивалю, Тараса Мельника.

Алла ФЕДОРІНА
umoloda.kiev.ua

Тимошенко хоче затягнути Скрипку до свого «зіркового колгоспу»?

Прем'єр Юлія Тимошенко зустрілась зі співаком Олесьом Скрипкою.

Про це повідомляє прес-служба прем'єра. Під час зустрічі обговорювались питання розвитку сучасної української молодіжної культури, фестивального руху та дитячої творчості.

Тимошенко підтвердила Скрипці незмінність курсу уряду на всебічну підтримку культурних традицій українського народу та народного мистецтва.

Вона високо оцінила внесок Скрипки у налагодження культурного обміну і пропаганду української культури як складової частини загальносвітового культурного процесу.

Також прем'єр подякувала йому за «організацію протягом багатьох років етнічного фестивалю «Країна мрій», який має для молоді велике виховне значення».

Як відомо, на підтримку Тимошенко країною гастролює тур з багатьма відомими українськими зірками.

Серед них Наталя Могилевська, Тіна Кароль, Ані Лорак, Настя Каменських і Потап, Олександр Пономарьов, гурти «Тік», «Друга ріка» та ТНМК.

У той час як зірки стверджують, що працюють не за гонорари, близьке до прем'єра джерело зазначило, що тур коштує близько 500 мільйонів гривень.

pravda.com.ua

Хвалилися гайдамаки, на Умань ідучи...

Ватажку Коліївщини на батьківщині зводять монумент

На Черкащину повертається Іван Гонта, який був одним із керівників Коліївщини – національно-визвольного повстання на Правобережній Україні у 1768 році. Земляки вирішили встановити йому монумент при в'їзді в райцентр Христинівка. З такою ініціативою виступив міський голова Микола Наконечний.

Наразі уже залито фундамент майбутнього монумента. Пам'ятник Івану Гонті встановлять на історичному місці, там межують поля сіл Розсішки та Орадівка. Ці два населені пункти були власністю Івана Гонти. А в Розсішках він народився.

«На постаменті Іван Гонта стоятиме із шаблею в руці. Монумент буде заввишки до десяти метрів. Його виготовлять за спонсорські кошти в Полтаві», – розповідає «УМ» заступник христинівського міського голови Олександр Кучеренко. Відкрити пам'ятник козаку Гонті збираються 14 жовтня, на Покрову.

ДОВІДКА «УМ»

Іван Гонта народився у селянській родині у 1740 році. Він був видним козаком, грамотно говорив і писав. Займав посаду уманського сотника. Знехтувавши власним добробутом, Іван Гонта разом із загоном козаків приєднався до гайдамацького війська на чолі з Максимом Залізником. Мотивом такого вчинку був патріотизм, любов до України, прагнення визволити з ярма свій народ та жити у вільній державі. У

червні 1768 року російський загін оточив Умань, де на той час перебували Гонта та Залізник. Вважаючи росіян своїми союзниками, гайдамаки разом зі своїми ватажками не чинили опору і були заарештовані. Івану Гонті польським судом було винесено страшний вирок: протягом двох тижнів його мали жорстоко катувати (виривати пасмами шкіру та відтинати кінцівки), а останки виставити для залякування в 14 українських містах. Але вже на третій день знуцань Гонті, який мужньо терпів тортури, коронний польський гетьман наказав відрубати голову. Ватажку Коліївщини, за деякими даними, було лише 28 років.

Дружину і чотирьох дочок Гонти привселюдно висікли різками на уманському майдані та відправили на заслання. Єдиному сину Гонти вдалося врятуватися в Молдові. Це розвінчує міф про вбивство Гонтою своїх синів, описаного Шевченком у «Гайдамаках».

Людмила НІКІТЕНКО
umoloda.kiev.ua

Передплатний індекс – 96202

Свідчення про державну реєстрацію: серія КВ № 10670 від 25.11.2005 р.

Засновник і видавець – Агентство інформації та реклами

вул. Володимира Великого, 18, Львів, 79053, тел.: 234 02 97, факс: 297 60 97, e-mail: dr_novunu@ukr.net

Передрук будь-яких текстових чи візуальних матеріалів, надрукованих у газеті, можливі за письмовою згодою редакції при обов'язковому посиланні на видання.

Редакція зберігає за собою право редагувати та скорочувати матеріали, які публікує. Редакція не завжди поділяє думки авторів публікацій.

Матеріали, позначені «на правах реклами», публікуються на комерційних умовах. За достовірність реклами відповідальність несе рекламодавець.

Передплатний індекс – 96202, передплатна ціна на один місяць - 5,68 грн.; на три місяці - 17,04 грн.; на шість місяців - 34,08 грн.; на рік - 68,16 грн.

Державний комітет зв'язку України УДППЗ "Укрпошта"		На газету журнал		96202 (індекс видання)		Ф. СП-1					
АБОНЕМЕНТ «...Новини» (найменування видання)		Кількість комплектів									
На 2009 рік по місяцях											
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
Кому _____ (Прізвище, ініціали)											
Куди _____ (поштовий індекс)								(адреса)			
ПВ		місце		літер		На газету журнал		96202		(індекс видання)	
«...Теле-, радіо-, інтернет-Новини» (найменування видання)											
Вартість		передплати		грн.		коп.		Кількість комплектів			
		перерахування		грн.		коп.		коплектів			
На 2009 рік по місяцях											
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
поштовий індекс		місто		село		район		область		вулиця	
код вулиці		буд.		корп.		кв.					
Кому _____ (Прізвище, ініціали)											

Редакція:

головний редактор – Олександр Корець,

заступники головного редактора – Олег Пендерецький, Христина Карась,

технічний редактор – Богдан Богач, дизайнер – Христина Хоростіль, відділ політики – Назар Зазой, відділ економіки – Роман Старший, відділ мистецтва – Оксана Клименко, відділ аналітики – Анатолій Горинь, відділ новин – Валерій Потоцький.

Філії (кореспондентські пункти):
м.Київ – Оксана Клименко, м.Івано-Франківськ – Ельвіра Блінцова, м.Тернопіль – Галина Михайлова, м.Луцьк – Олександра Бігун, м.Рівне – Григорій Кремін, м.Житомир – Павло Письменний, м.Чернівці – Костянтин Журвачак.

Адміністрація:
директор – Олена Сахарук, головний менеджер – Віталіна Пенягіна.

Реклама:
Христина Карась тел.: 242 54 80, факс: 297 60 97, моб.: 8 097 649 88 70 e-mail: dr_novunu@ukr.net

Технічна підтримка редакції:
НВКФ «Техноекс», директор – Олександр Ренн. Юридичне обслуговування: Віталій Рушак.

Друк:
«Видавничий дім «Молода Галичина» (м.Львів, вул. Угорська, 14).

Номер підписано до друку о 21.30. Зам. № 1029. Наклад: 30000 прим.

www.eko-bud.com.ua

м. Львів,
вул. Володимира Великого, 18, 7-й пов.,
тел.: 032 234 02 97; 032 242 54 80;
8 067 372 97 20; факс: 032 297 60 97.

\$125048

Площа забудови – 128,88 м²
Загальна площа – 156,31 м²
Мінімальні розміри ділянки – 17,14 x 25,35 м

Сучасний екологічний будинок - під ключ - вперше у Львові!

«Сучасний екологічний будинок – під ключ!» – якісний, енергоощадний та комфортний котедж ручної роботи, побудований за інноваційною (ноу-хау) каркасною технологією при використанні дерева, цегли, інших екологічних матеріалів, зі стовідсотковим ступенем готовності, надійний термін експлуатації якого – необмежений, з мінімізованими витратами на обслуговування. Компанія «Еко-Буд» використовує сучасні технології, які відзначаються високими тепло-, звукоізоляційними, енергозберігаючими, протипожежними характеристиками, вологонепроникними властивостями, легкістю та міцністю конструкції будинку, можливістю використання будь-яких матеріалів для зовнішнього та внутрішнього облицювання, комфортабельністю проживання та визнані найкращими з погляду економії коштів, матеріалів, технічних засобів, робочої сили, термінів будівництва незалежно від пори року. Компанія «Еко-Буд» будує сучасні малоповерхові споруди в т.ч. громадського та комерційного призначення, надбудовує (добудовує) поверхи та мансарди.

